

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΓΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

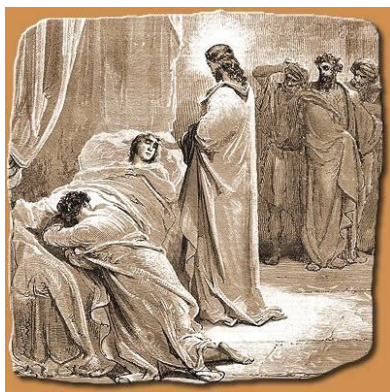
ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2019. Ζ' ΛΟΥΚΑ

Νέστωρος μάρτυρος, Πρόκλης συζύτου Του Πιλάτου

Έτος 12^ο Τεύχος 550

Κυριακή Ζ' Λουκά

(Ο Αλεξανδρουπόλεως Ανθιμος)

Δύο τελείως διαφορετικά πρόσωπα, είδαμε στο σημερινό Ευαγγέλιο, να συνάπτουν το καθένα, τελείως διαφορετική σχέση με το Χριστό. Άνδρας επώνυμος, το πρώτο πρόσωπο, άρχοντας του τόπου του, καταξιωμένος στην εκτίμηση των συμπολιτών του, πλησίασε το Χριστό να τον παρακαλέσει για την ετοιμοθάνατη θυγατέρα του. Ποιός δεν συμπονάει έναν πατέρα για το παιδί του! Το δεύτερο πρόσωπο ήταν μιά γυναίκα, άτολμη, φτωχή, απογοητευμένη από κάθε ιατρική βοήθεια, με μακροχρόνια προσωπική αρρώστεια. Και οι δύο επεδίωξαν να συναντηθούν με τον Ιησού. Ο Ιάειρος με περισσότερο θάρρος, η αιμορροούσα με ελάχιστο. Τί να έλπιζαν άραγε; Είχαν ακούσει ότι ο Κύριος θεραπευε αρρώστους. Γι' αυτό, δεν είχαν να χάσουν τίποτε. Ο ένας φανερά, μέσα στο πλήθος, η γυναίκα δειλά, μέσα στο συνωστισμό, πλησίασαν τον Ιησού. Πολύς λαός ήταν γύρω από το Διδάσκαλο, τον ακολουθούσε και τον συνέθλιβε! Όμως, τα δύο αυτά πρόσωπα, δεν ήταν απλοί παρατρεχάμενοι, είχαν βάλει κάποιο στόχο, να τον πλησιάσουν και να του ζητήσουν κάτι. Ο καθένας για τον εαυτό του και με τον τρόπο του. Τελικά, ο Ιάειρος φανερά, και η αιμορροούσα «κρυφά», πέτυχαν αυτό

που επιδίωξαν. Όχι, όμως, με τον τρόπο που το σχεδίαζαν. Έφτασαν εκεί πού ήθελαν, όμως, από άλλο δρόμο ο καθένας.

Απέναντι στον πόνο και στο θάνατο, οι άνθρωποι, είμαστε ίσοι. «Το βασιλικό στέμμα δεν θεραπεύει από τον πονοκέφαλο» και η πολυτελής κηδεία δεν ομορφαίνει το θάνατο. Η καλύτερη ανθρώπινη φιλοσοφία, είναι ανίκανη να μειώσει ένα πονόδοντο και ο θάνατος δεν στολίζεται με λουλούδια. Αυτή η πραγματικότητα είναι η δικαιοσύνη του Θεού. Όταν ο άνθρωπος έκοψε τον ομφάλιο λώρο του με τη Ζωή, όταν ο άνθρωπος μπόλιασε την κακία και την αλαζονεία στην αιώνια προπτική του, τότε παρενέβη η αγάπη του Θεού, μετασχηματίσθηκε σε δικαιοσύνη και παραχώρησε στους ανθρώπους σαν «ευεργεσία» τον πόνο και το θάνατο «για να μη γίνει το κακό αθάνατο». Μπροστά στον πόνο και στο θάνατο κατεδαφίζονται όλες οι ποικίλες διακρίσεις μας, που σαν βουνά είχαμε υψώσει μεταξύ μας. Τότε έρχεται η στιγμή που ο άνθρωπος βιώνει μιά τραγική αδυναμία και μιά παντέρημη μοναξιά. Τότε βρίσκουμε να μας ενώνει όλους ο ισοπεδωτικός τίτλος της Εκκλησίας «δούλος του Θεού». Ο Ιάειρος έπεσε «παρά τους πόδας του Ιησού και παρεκάλει αυτόν» και η αιμορροούσα γυναίκα «προσπεσούσα, ήψατο του κρασπέδου του ιματίου αυτού». Είναι οι φοβερές στιγμές του βίου που ο άνθρωπος έρχεται στα όριά του και παραδέχεται την αδυναμία του μπροστά στην παντοδυναμία του Θεού.

Θεωρούμε την υγεία πρώτιστο και μέγιστο αγαθό και ευχόμαστε ο ένας στον άλλο ζωή πολυχρόνια. Όλοι θέλουμε να ζήσουμε πολλά χρόνια, όμως, θέλουμε να ξεχνάμε ότι αυτά συνοδεύονται με αρρώστιες και γεράματα. Τελικά, το μεγαλύτερο κακό είναι ο θάνατος, που καταπίνει το ίδιο αχόρταγα, υγιείς και ασθενείς. Γι' αυτό ο Χριστός, φρόντισε να μας απαλλάξει από το φάσμα και το γεγονός του θανάτου. «Μην κλαίτε, δεν πέθανε αλλά κοιμάται»· είπε για την θυγατέρα του Ιαείρου. Και έπειτα την ανέστησε. Στην αιμορροούσα είπε· «η πίστη σου σε μένα, σου χάρησε αυτό που ήθελες, την υγεία σου. Ζήσε την υπόλοιπη ζωή σου ειρηνικά με το Θεό».

Άρα ο Χριστός, που είναι ο Κύριος της ζωής και του θανάτου, γνωρίζει πως ο άνθρωπος μπορεί να οικοδομήσει σχέση μαζί του είτε είναι υγιής είτε όχι. Η σχέση με τον Χριστό, δίνει νόημα τόσο στη χαρά και στην ευτυχία μας, όσο στον πόνο και στην αρρώστια μας. Ο άνθρωπος όταν είναι συνδεδεμένος με το Χριστό, χαίρεται τη ζωή του, όπως και νά 'ναι, αφού τη ζει κάτω από το πρίσμα της άλλης ζωής, που αρχίζει μετά τὸ θάνατο. Το βέβαιο γεγονός της Αναστάσεως του Χριστού, δίνει παιδευτικό νόημα στις αρρώστιες και στον πόνο. Η βεβαιότητα της αναστάσεως των σωμάτων μας, κατά τη Δευτέρα Παρουσία, νικά κάθε απογοήτευση και μας δίνει φτερά για να ζήσουμε «διά του Χριστού» την ατελεύτητη ζωή. Το σημαντικότερο είναι η σχέση με το Χριστό. Χωρίς αυτή τη σχέση ο άνθρωπος είναι ασύνδετος με τη χαρά, με την ελπίδα, με την εμπειρία του μεταφυσικού. Γι' αυτό επιδίωξη του ανθρώπου είναι η συνάντηση με το Χριστό. Όταν η κοινωνία απομακρύνεται από το Θεό, όταν περιφρονεί τα δικαιώματά του και λησμονεί το θέλημά του, τότε

ο άνθρωπος φοβάται, τρομοκρατείται και τρομοκρατεί, πεθαίνει. Η αναζήτηση του Χριστού στο βίο μας, δεν είναι καθήκον μας, είναι υποχρέωσή μας. Είναι το συμφέρον μας. Όμως, η αναζήτηση του Χριστού, αν γίνει, θα γίνει με τους όρους του. Επειδή, συνήθως, όταν ο άνθρωπος σκέπτεται, ο Θεός γελάει. Και όταν ο άνθρωπος προγραμματίζει κάτι, ήδη ο Θεός το έχει τελειώσει.

Ο Ιάειρος και η αιμορροούσα, είδαν το Χριστό ως γιατρό. Τον πλησίασαν για να τους γιατρέψει. Όμως, ο Χριστός, τους απέδειξε ότι ήταν κάτι περισσότερο από γιατρός. Μας απέδειξε ότι ήταν ο Θεός. Και από το Θεό δεν μπορείς να «κλέψεις» την θεραπεία. Για το Θεό, ο θάνατος είναι ένα απλό επεισόδιο του βίου. Οπότε την αρρώστια της γυναίκας τη θεράπευσε και την κόρη του Ιαείρου την ανάστησε. Την γυναίκα την έστειλε στο σπίτι της ειρηνικά, ενώ στον Ιάειρο παρήγγειλε να μην αποκαλύψει το γεγονός. Η σχέση με το Χριστό είναι μια ειρηνική πορεία και μια προσωπική εμπειρία, που ή την έχεις ή δεν την έχεις. Μακάρι να μας αξιώσει ο Χριστός να την αποκτήσουμε.

« .. έδόθη μοι σκόλοψ τῆ σαρκί,... » (Β΄ Κορ. ιβ΄, 7)

(Περιοδικό «Ο ΣΩΤΗΡ»)

Ο απόστολος Παῦλος με έξομολογητική διάθεση μάς λέγει ότι, ενώ ο ίδιος αξιώθηκε να δεχθεί μεγάλες αποκαλύψεις από τον Θεό και να όργώσει πνευματικά τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, δὲν καυχιέται για ὅλα αὐτὰ ἀλλὰ μόνο για τὶς ἀσθένειές του. Καὶ προσθέτει ὅτι, ἐπειδὴ δέχθηκε μεγάλες θεϊκὲς ἀποκαλύψεις, ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δοθεῖ διαρκὴς ἀνίατος ἀρρώστια, για νὰ τὸν κτυπᾶ κατὰ πρόσωπο καὶ νὰ τὸν ταλαιπωρεῖ, για νὰ μὴν ὑπερηφανεύεται. Καὶ μάλιστα μάς ἀποκαλύπτει ὅτι τρεῖς φορές παρεκάλεσε τὸν Κύριο νὰ τὸν ἀπαλλάξει ἀπὸ τὸν πειρασμὸ αὐτό. Ἀλλὰ ὁ Κύριος τοῦ ἀπάντησε: Σοῦ ἀρκεῖ ἡ χάρις ποὺ σοῦ δίνω. Διότι ἡ δύναμή μου ἀποδεικνύεται τέλεια, ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀδύνατος. Ἄς δοῦμε λοιπὸν κι ἐμεῖς γιατί ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει ἀσθένειες καὶ δοκιμασίες στὴ ζωὴ μας καὶ πῶς θὰ πρέπει νὰ τὶς ἀντιμετωπίζουμε.

Τί ἦταν ὁ «σκόλοψ» τοῦ ἀποστόλου Παύλου; Ἴσως νὰ ἦταν χρόνια κεφαλαλγία ἢ ὀφθαλμαλγία, ὅπως ὑποθέτουν οἱ ἱεροὶ ἐρμηνευταί. Τὴν ὀνομάζει ὁ ἴδιος ἄγγελο τοῦ σατανᾶ, ἐπειδὴ πιστεύει ὅτι τὴν ἔστειλε ὁ διάβολος ὄχι για ἀγαθὸ σκοπὸ, ἀλλὰ για νὰ τὸν ἀπογοητεύσει, νὰ τοῦ ἀνακόψει τὸν ζῆλο καὶ νὰ τὸν παρεμποδίσει στὸ ἔργο του. Ὅμως τὴν μάλιστα αὐτή, τὴν ἀσθένεια ποὺ βασάνιζε καθημερινὰ τὸν Ἀπόστολο, ὁ Θεὸς τὴν μετέτρεψε σὲ εὐεργεσία. Διότι ἀντὶ αὐτὴ νὰ τοῦ καταστεῖ ἐμπόδιο, ἀσφάλιζε τὸν Παῦλο στὸ ἔργο του, διότι τὸν προφύλαττε ἀπὸ τὸν κίνδυνο τῆς ἔπαρσης.

Ὁ Θεὸς λοιπὸν συχνὰ ἀπὸ τὸ πικρὸ βγάζει γλυκὺ, καὶ ἀπὸ τὸ κακὸ παράγει ἀγαθὸ. Ἐὰν ἐπιτρέπει σωματικὲς ἀσθένειες καὶ δοκιμασίες νὰ μάς ταλαιπωροῦν, τὸ

κάνει αυτό πάντοτε διότι μᾶς ἀγαπᾷ. Ἐὰν ὁ κίνδυνος τῆς ἔπαρσης κρεμόταν ἐπάνω στὸν Παῦλο, πόσο μάλλον σέ μᾶς; Ἐφόσον λοιπὸν ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπᾷ, φροντίζει νὰ μᾶς προφυλάττει ἀπὸ τὸν τρομερὸ αὐτὸ κίνδυνο, διότι, ἐὰν καταληφθοῦμε ἀπ' αὐτόν, θὰ μᾶς ἀποξενώσει ὀλοκληρωτικὰ ἀπὸ τὸν Θεό. Βεβαίως ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι πολλοὶ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει ἀσθένειες στὴν ζωὴ μας. Ἄλλοτε γιὰ νὰ μᾶς χαρίζει ὑπομονὴ καὶ ἀνεκτικότητα, ἄλλοτε γιὰ νὰ μᾶς καθαρίζει ἀπὸ τὰ πολλὰ μας πάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες μας, ἄλλοτε γιὰ νὰ μᾶς ἐξαγιάζει καὶ νὰ μᾶς πλουτίζει μὲ ἐμπειρίες τῆς ἀγάπης του. Τὸ βέβαιο πάντως εἶναι ὅτι, ὅταν ἐπιτρέπει νὰ μᾶς ἐπισκέπτονται ἀσθένειες, τὸ κάμνει πάντοτε ἀπὸ ἀγάπη γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τὸ καλὸ μας.

Βέβαια ὅσοι δοκιμαζόμαστε ἀπὸ διάφορες μεγάλες ἀσθένειες, κάποτε στὴν ὥρα τοῦ πόνου καὶ τῆς θλίψεως ἀπογοητευόμαστε, χάνουμε τὴν εἰρήνη μας καὶ τὴν ὑπομονὴ μας. Ὁ Κύριος ὅμως μᾶς ζητεῖ νὰ τὶς ἀντιμετωπίζουμε μὲ πίστη καὶ ἐλπίδα. Ἐκεῖνες τὶς δύσκολες ὥρες νὰ θυμούμαστε ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος δοκίμασε τοὺς μεγαλύτερους καὶ σκληρότερους πόνους, τοὺς πόνους τοῦ σταυρικοῦ μαρτυρίου καὶ τὸν ἴδιο τὸν θάνατο. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἐπώδυνο σταυρὸ τῆς καθηλώσεώς του ἐπήγαγε ἡ λύτρωση καὶ σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου!

Ἄς καταφεύγουμε λοιπὸν κι ἐμεῖς στὸν ἐσταυρωμένο Κύριό μας καὶ ἅς Τοῦ ζητοῦμε νὰ ἔρχεται στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου μας νὰ μᾶς παρηγορεῖ, νὰ μᾶς θεραπεύει ἢ νὰ μᾶς δίνει δύναμη νὰ ὑπομένουμε τὴν δοκιμασία μας. Ἡ προσευχὴ εἶναι τὸ σωτήριο φάρμακο γιὰ κάθε θλίψη, καὶ βάλσαμο θεραπευτικὸ γιὰ κάθε ἀσθένεια. Ἄλλωστε καὶ ὁ ἴδιος στὸν κῆπο τῆς Γεσθημανῆ ζήτησε ἀπὸ τὸν οὐράνιο Πατέρα του νὰ παρέλθει τὸ ποτήριο τοῦ θανάτου ἀπὸ Αὐτόν. Ὅμως ὑπέταξε τὸ ἀνθρώπινο θέλημά του στὸ θεῖο, ἔχοντας τὴν ἀκλόνητη ἀπόφαση νὰ ὑπομείνει αὐτὸ ποὺ ὁ Θεὸς Πατὴρ ἤθελε. Νὰ παρακαλοῦμε λοιπὸν κι ἐμεῖς τὸν Θεὸ νὰ μᾶς ἀπαλλάττει ἀπὸ τὶς θλίψεις καὶ τὶς ἀρρώστιες καὶ τὶς δοκιμασίες, ποὺ μᾶς ἀναστατώνουν, νὰ ἔχουμε ὅμως πάντοτε καὶ τὴν πλήρη διάθεση νὰ γίνεται στὴν ζωὴ μας ὅ,τι θέλει ὁ Θεός.

Διότι ὁ Θεός, ἐνῶ ἀκούει πάντοτε τὶς προσευχὲς μας, δὲν κάνει πάντοτε δεκτὰ τὰ αἰτήματά μας, ὅπως δὲν ἔκανε δεκτὸ καὶ τὸ αἶτημα τοῦ Παύλου. Κάποτε ἀρνεῖται ἀπὸ ἀγάπη νὰ δώσει στὰ παιδιά του μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ Τοῦ ζητοῦν. Ἀλλὰ, ὅταν ἀρνεῖται ἀπὸ ἀγάπη νὰ μᾶς δώσει τὴν ὑγεία ἢ παρατείνει τὴν διάρκειά τῶν ἀσθενειῶν μας, ἐμεῖς θὰ πρέπει νὰ δείχνουμε σταθερὴ ὑπομονὴ καὶ ἐλπίδα. Νὰ ἔχουμε στὶς δύσκολες αὐτὲς ὥρες τὴν πίστη ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μᾶς δώσει καὶ ἀφθονητὴν Χάρη του, γιὰ νὰ μᾶς ἐνισχύει καὶ νὰ μᾶς παρηγορεῖ στὴν δοκιμασία καὶ τὴν θλίψη μας.

Ἀδελφοί, πόσο θερμὲς γίνονται οἱ προσευχὲς μας σὲ καιροὺς θλίψεως, σὲ ὥρες ποὺ εἴμαστε καθηλωμένοι ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ τὶς δοκιμασίες μας! Αὐτὲς τὶς προσευχὲς μας νὰ τὶς θυμώμαστε καὶ στὶς στιγμὲς τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ὑγείας, καὶ μὲ τὴν ἴδια δύναμη νὰ δοξάζουμε τὸν Θεὸ γιὰ τὴν ἀγάπη του καὶ τὴν προστασία Του. ΑΜΗΝ!